Mensahe Anim

Ang Ikaanim na Yugto ng Awit ng mga Awit—
Umaasang Maraptyur

Babasahin sa Kasulatan: A. A. 8:1-7, 13-14

I. Sa pamamagitan ng kanyang paglago at transpormasyon sa buhay, ang mangingibig ni Kristo ay nagiging may-gulang sa buhay hanggang sa puntong siya ay naging katulad na ni Kristo sa bawat aspekto maliban sa taglay pa rin niya ang laman; umaasa siyang maligtas mula sa kanyang paghibik dahil sa kanyang laman, nagpapahiwatig na umaasa siyang maraptyur sa pamamagitan ng pagtutubos sa kanyang katawan—A. A. 8:1-4; Roma 8:23; 2 Cor. 5:1-8; Efe. 4:30b; Fil. 3:21.

II. "Sino itong umaahon mula sa ilang, / Na nakahilig sa kanyang minamahal?"—A. A. 8:5a:

A. Ang mangingibig ni Kristo na minsang umahon mula sa espiritwal na ilang (ang makasanlibutang kapaligiran) sa pamamagitan ng kanyang sarili (3:6) ay umaahon ngayon mula sa makalaman na ilang (ang makalupang kinasasaklawan) sa pamamagitan ng paghilig sa kanyang Minamahal, nagtitiwala sa Kanya nang walang ibang inaasahan:

1. Ang *nakahilig sa kanyang minamahal* ay nagpapahiwatig ng kanyang pagkadama na siya ay walang kapangyarihan at walang kakayahang lumakad nang hiwalay sa Panginoon; ginagawa niyang isang pasanin ang kanyang sarili upang buhatin ng kanyang Minamahal—2 Cor. 12:9-10; 13:3-4.
2. Ang *nakahilig sa kanyang minamahal* ay nagpapahiwatig na, tulad ni Jacob, ang kasukasuan ng kanyang balakang ay nahipo na, at ang kanyang natural na lakas ay natuos na ng Panginoon—Gen. 32:24-25.
3. Ang *nakahilig sa kanyang minamahal* ay nagpapahiwatig na tila nasusumpungan niya ang kanyang sarili na nagigipit nang higit sa kanyang sukat, at tila tatagal ito hanggang sa matapos ang paglalakbay sa ilang—2 Cor. 1:8-9.
4. Ang isang buhay na nagtitiwala sa Panginoon ay kailangang-kailangan; dapat tayong magtiwala sa Kanya nang walang ibang inaasahan hanggang sa bumulalas ang Espiritu Santo, "Sino itong umaahon…na nakahilig sa kanyang minamahal?":
   a. "Magtiwala kayo sa Kanya sa lahat ng panahon, O bayan; / Ibuhos ninyo ang inyong puso sa Kanyang harapan; / Para sa atin, ang Diyos ay kanlungan"—Awit 62:8.
   b. "Sa umaga'y iparinig sa akin ang Iyong [mapagmahal na kabaitan], / Sapagkat sa Iyo ako ay nananalig. / Ang daan na dapat kong lakaran sa akin ay ituro Mo, / Sapagkat itinataas ko ang aking kaluluwa sa Iyo"—143:8.
   c. "Ang mga nagtitiwala [kay Jehovah] ay gaya ng bundok ng Zion, / Na hindi makikilos kundi nananatili sa buong panahon"—125:1; hinggil sa Bundok Zion, tingnan ang talababa 1 sa Awit 48:2.

B. Habang siya ay naghihintay sa Kanyang pagdating, siya ay lumalabas kasama Niya upang salubungin Siya (cf. Mat. 25:1); sa pamamagitan ng paghilig sa ating Minamahal, palagi natin Siyang tinatamasa bilang ating lakas sa "paglabas" upang iwan ang sanlibutan (Gen. 5:22-24; Heb. 11:5-6).

III. "Ilagay mo akong [tatak] sa iyong puso, / [Tatak] sa iyong bisig; / Sapagkat ang pag-ibig ay kasinlakas tulad ng kamatayan, / Ang paninibugho ay kasimbagsik na tulad ng [Sheol]. / Ang mga liyab niyon ay parang mga liyab ng apoy, / Isang apoy [ni Jehovah] na lumalagablab"—A. A. 8:6:

A. Hinihiling niya sa kanyang Minamahal na ingatan siya ng Kanyang pag-ibig (puso) at ng Kanyang lakas (bisig), sapagkat ang Kanyang pag-ibig ay kasinlakas ng di-natitinag na kamatayan at ang Kanyang paninibugho ay kasimbagsik ng di-nalulupig na Sheol, na tulad ng mapanibughuing si Jehovah, na isang tumutupok na apoy (Deut. 4:24) na sumusunog sa lahat ng negatibong bagay.

B. "Nang maalaala niya ang orihinal niyang kalagayan, hindi niya maiwasang mapunô ng kapakumbabaan. Hindi niya maiwasang isaalang-alang ang kanyang kahungkagan, ang kawalang-kabuluhan ng kanyang karanasan, ang pagiging di-maaasahan ng kanyang isipan, at ang kawalang-saysay ng kanyang paghahabol. Ang tangi niyang pag-asa ay ang Panginoon. Natatanto niya na kung makapagtitiis siya hanggang sa huli ay hindi nakadepende sa kanyang sariling pagtitiis, kundi sa pagpepreserba ng Panginoon. Walang espiritwal na kasakdalan ang makapagpapanatili sa isang tao hanggang sa pagbabalik ng Panginoon. Ang lahat ng bagay ay nakadepende sa Diyos at sa Kanyang nagpepreserbang kapangyarihan. Nang matanto niya ito, hindi niya maiwasang bumulalas, 'Ilagay Mo akong [tatak] sa Iyong puso, / [Tatak] sa Iyong bisig.' Ang puso ay ang lugar ng pag-ibig, samantalang ang bisig ay ang lugar ng lakas. 'Ilagay Mo ako nang permanente gaya ng isang tatak sa Iyong puso, at gaya ng isang tatak na di-mabubura sa Iyong bisig. Kung paanong pinasan ng mga saserdorte ang mga Israelita sa kanilang mga dibdib at kanilang mga balikat, palagi Mo akong alalahanin sa Iyong puso at alalayan Mo ako ng Iyong bisig. Alam ko na ako ay mahina at hungkag, at nababatid ko ang aking kawalang-kapangyarihan. Panginoon, ako ay isang taong walang kakayahan. Kung sisikapin kong ipreserba ang aking sarili hanggang sa Iyong pagdating, magdudulot lamang ito ng kahihiyan sa Iyong pangalan at kalugihan sa aking sarili. Ang lahat ng aking pag-asa ay nasa Iyong pag-ibig at kapangyarihan. Inibig kita noon. Subalit alam ko ang pagiging di-maaasahan ng pag-ibig na iyon. Ngayon ay tumitingin lamang ako sa pag-ibig Mo sa akin. Minsan na kitang tinanganan, at tila isa itong napakalakas na pagkapit. Ngunit natatanto ko ngayon na kahit ang aking pinakamalakas na pagkapit ay kahinaan lamang. Ang aking pagtitiwala ay hindi sa aking tumatangang kapangyarihan, kundi sa Iyong tumatangang kapangyarihan. Hindi na ako mangangahas pang magsalita hinggil sa aking pag-ibig sa Iyo. Hindi na ako mangangahas pang magsalita hinggil sa aking pagkapit sa Iyo. Mula sa puntong ito, ang lahat ng bagay ay nakadepende sa Iyong lakas at sa Iyong pag-ibig'"—Watchman Nee, *The Collected Works of Watchman Nee,* vol. 23, "The Song of Songs," p. 119.

C. Ang Kanyang pag-ibig ay hindi mapapatay ng mga pagsubok ni malulunod ng mga pag-uusig ni mapapalitan ng anumang kayamanan—A. A. 8:7; Roma 8:35-39; 1 Cor. 13:1-3.

IV. Ang huling dalawang bersikulo ng Awit ng mga Awit ay napakahalaga para sa ating pagiging handa upang maging kasintahang babae ni Kristo nang sa gayon ay mapabilis natin ang Kanyang pagdating at mapabalik Siya—"Ikaw na [naninirahan] sa mga halamanan, / Ang mga kasama ko ay nakikinig sa iyong tinig. / Iparinig mo [ito] sa akin. / Ikaw ay magmadali, sinta ko, / At ikaw ay maging parang [gasela] o batang usa / Sa mga bundok ng mga [espesiya]"—8:13-14:

A. Tinutukoy niya Siya bilang Isa na naninirahan sa mga halamanan, ang mga natranspormang mananampalataya; sinasabi niya na ang kanyang mga kasama ay nakikinig sa Kanyang tinig; pagkatapos ay nagmamakaawa siya sa Panginoon, "Iparinig Mo ito sa akin."

B. Ang ating pang-araw-araw na panalangin ay dapat na, "Panginoon, iparinig Mo sa akin ang Iyong tinig ngayon—ang tinig ng aking Minamahal"; sinasabi ng Panginoon sa naghahanap, "Iparinig mo sa Akin ang iyong tinig" (cf. 2:14); nais nating marinig ang tinig ng Panginoon, at nais Niyang marinig ang ating tinig para sa mutuwal, matalik na salamuha.

C. Ang ating mga buhay ay nakadepende sa mga salita ng Panginoon, at ang ating gawain ay nakadepende sa mga utos ng Panginoon; sa gawain na ginagawa natin bilang mga mangingibig ni Kristo para sa Kanya bilang ating Minamahal, kailangan nating panatilihin ang ating salamuha sa Kanya, laging nakikinig sa Kanya.

D. Ang sentrong punto ng ating mga panalangin ay dapat na ang ating pananabik para sa pagsasalita ng Panginoon—Apoc. 2:7; Isa. 50:4-5; Exo. 21:6.

E. Kung wala ang mga salita ng Panginoon, hindi tayo magkakaroon ng anumang pahayag, liwanag, o kaalaman; ang buhay ng mga mananampalataya ay lubusang nakasalalay sa pagsasalita ng Panginoon.

F. Samakatwid, napakahalaga na taglay natin ang saloobin ng isang tagapakinig, tulad ni Samuel, na nagsabi, "Magsalita Ka, sapagkat nakikinig ang Iyong lingkod" (1 Sam. 3:10), at tulad ni Maria na "nakaupo…sa paanan ng Panginoon at nakikinig sa Kanyang salita" (Luc. 10:39); ang pagtawag ng Panginoon sa mga huling araw na ito ay: "Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga ekklesia" (Apoc. 2:7a).

G. Ang Awit ng mga Awit 8:13-14, hinggil sa ating pagkarinig at pakikinig sa tinig ng Panginoon upang Siya ay makabalik, ay intrinsikong may kaugnayan sa Efeso 5:25-27; binubuod ng mga bersikulong ito sa Efeso ang buong ekonomiya ng Diyos:

1. Sinasabi ng bersikulo 25 na inibig ni Kristo ang ekklesia at ibinigay ang Kanyang sarili para sa kanya; namatay Siya upang tubusin tayo, upang bilhin tayo, sapagkat nais Niya tayong maging Kanyang kasintahang babae—inihahayag ng bersikulong ito si Kristo bilang ating Manunubos kasama ang Kanyang pambatas na pagtutubos.
2. Nagpapatuloy ang bersikulo 26 sa pagsasabi na ibinigay Niya ang Kanyang sarili para sa ekklesia "upang Kanyang mapabanal siya, nililinis siya sa pamamagitan ng paghuhugas ng tubig na nasa salita"—inihahayag ng bersikulong ito si Kristo bilang Espiritung nagbibigay-buhay kasama ang Kanyang organikong pagliligtas para sa paghahanda ng kasintahang babae:
   a. Sa kasalukuyan, si Kristo ang Espiritung nagbibigay-buhay (1 Cor. 15:45b), at bilang Espiritung nagbibigay-buhay, Siya ay naisasakatawan sa Kanyang salita (Juan 6:63; Efe. 6:17-18; 2 Tim. 3:16).

b. Ang *salita* sa Efeso 5:26 ay hindi *logos* kundi *rhema,* na siyang kagyat, kasalukuyan, buháy, personal na salita ng Panginoon sa atin upang metabolikong alisin ang luma sa pamamagitan ng paglilinis at palitan ito ng bago, nagsasanhi ng isang panloob na transpormasyon.
c. Kailangan nating personal na marinig ang tinig ng ating Minamahal, ang Kanyang kagyat, kasalukuyang pagsasalita sa atin araw-araw; ang pagsasalita ng Panginoon ay naglilinis at naghuhugas sa atin sa pamamagitan ng dumadaloy na buhay ng Diyos sa panloob at pangmetabolikong paraan upang pabanalin at transpormahin tayo; tayo ngayon ay nasa gayong proseso ng paghuhugas, upang ang ekklesia ay maging banal at walang kapintasan.

3. Sinasabi ng Efeso 5:27, "Upang maiharap Niya ang ekklesia sa Kanyang sarili na maluwalhati, na walang dungis o kulubot o anumang mga gayong bagay, kundi yaong siya ay maging banal at walang kapintasan"—inihahayag ng bersikulong ito si Kristo bilang Kasintahang lalaki para sa paghaharap ng kasintahang babae:
   a. Sa nakalipas, si Kristo ang ating Manunubos; sa kasalukuyan, Siya ang Espiritung nagbibigay-buhay; at sa hinaharap, Siya bilang Kasintahang lalaki ay ihaharap ang ekklesia sa Kanyang sarili bilang Kanyang kapareha, ang tunay na Shulamita, para sa Kanyang kasiyahan—A. A. 6:13.
   b. Ang mga kulubot ay sumasagisag sa ating kalumaan, ang mga dungis ay sumasagisag sa ating natural na buhay, at ang "anumang mga gayong bagay" ay sumasagisag sa lahat ng bagay ng lumang nilikha sa loob natin; ang mga bagay na ito ay *inaalis* sa pamamagitan ng paghuhugas ng tubig na nasa Kanyang salita upang tayo ay maging Kanyang natranspormang bagong nilikha, ang Kanyang Shulamita.
   c. Ang Kanyang personal, partikular, at tuwirang pagsasalita sa atin araw kada araw ay naghahanda sa atin upang maging Kanyang maluwalhating kasintahang babae nang sa gayon ay makabalik Siya upang pakasalan tayo—"Ang mga kasama ko ay nakikinig sa iyong tinig. / Iparinig mo [ito] sa akin"—8:13.

V. Bilang pangwakas na salita ng patulang aklat ng Awit ng mga Awit, nananalangin ang mangingibig ni Kristo na ang kanyang Minamahal ay magmadaling bumalik sa kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli (gasela at batang usa) upang itatag ang Kanyang matamis at magandang kaharian (mga bundok ng mga espesiya), na pupuno sa buong lupa—8:14; Apoc. 11:15; Dan. 2:35:

A. Sinasabi ng Panginoon, "Oo, Ako ay darating kaagad"; ang tugon ni apostol Juan ay ang pagbasa-dalangin ng salitang ito pabalik sa Panginoon sa pamamagitan ng pagsasabi sa Kanya, "Amen. Dumating Ka, Panginoong Hesus!" (Apoc. 22:20); ito ang huling panalangin sa Biblia; nagtatapos ang buong Biblia sa pagnanais para sa pagdating ng Panginoon na ipinahayag bilang isang panalangin.
B. Ang gayong panalangin ay naglalarawan ng pakikipag-isa at pakikipagniig sa pagitan ni Kristo bilang Kasintahang lalaki at ng Kanyang mga mangingibig bilang kasintahang babae sa kanilang pangkasintahang pag-ibig, sa paraang inihahayag ng panalangin ni Juan, isang mangingibig ni Kristo, bilang pangwakas na salita ng Banal na Kasulatan, ang walang hanggang ekonomiya ng Diyos hinggil kay Kristo at sa ekklesia sa Kanyang dibinong pag-ibig.

C. Ang pamumuhay natin ng isang buhay ng pag-ibig, ayon sa Awit ng mga Awit bilang isang tula ng pag-ibig, ay ginagawa tayong *poiema*, ang tula, ng Diyos, na nagreresulta sa biyaya bilang ating sukdulang pagtatamasa sa Diyos (Efe. 2:10); tanging ang biyaya ng Panginoong Hesus ang makapagbibigay-kakayahan sa atin na maranasan, matamasa, at maihayag ang nagpapaloob ng lahat na Kristo at makibahagi sa Tres-unong Diyos upang tayo ay maging Kanyang walang hanggang sama-samang kahayagan bilang Kanyang sukdulang Shulamita, ang asawa ng Kordero, para sa katuparan ng Kanyang walang hanggang layunin, upang Siya at tayo ay mutuwal na magtamasa ng lubos na kasiyahan at kumpletong kapahingahan sa kawalang-hanggan (Apoc. 22:21; 19:7; 21:9).

D. "Pagdating Niya, ang pananampalataya ay magiging mga katunayan, at hahalinhan ng papuri ang panalangin. Ang pag-ibig ay mapasusukdol sa isang kasakdalang walang anino, at paglilingkuran natin Siya sa kinasasaklawang walang kasalanan. Kay gandang araw niyon! Panginoong Hesus, dumating Ka kaagad!"—Watchman Nee, *The Collected Works of Watchman Nee,* vol. 23, "The Song of Songs," p. 126.

© 2026 Living Stream Ministry